

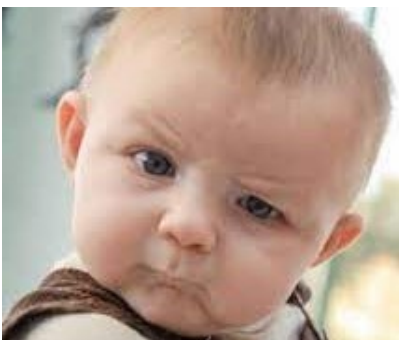
BROER VAN MIJN VIJAND

Het atelier van ons hart heeft gereedschappen om goede gevoelens te onderhouden, schade te herstellen, bij te werken of zelfs te creëren. Soms kunnen we het gereedschap niet vinden, of zijn ze stuk, of hebben we nieuw gereedschap nodig dat moeilijk te krijgen is. Ook gebruiken we soms het verkeerde gereedschap, omdat we denken dat het gemakkelijker te hanteren is. Het atelier van ons hart kan beschadigd, lek of ongeventileerd zijn; het kan klein of niet altijd schoon zijn. We hebben misschien tijden gehad dat de werkplaats 'gesloten was wegens vakantie'... In de werkplaats van het hart, beschadigde gevoelens, wantrouwen tegenover anderen, gekrenkte trots - het ego belachelijk gemaakt - en teleurstellingen. Zeer verschillende vormen, kleuren, percepties.

Ik heb eens iemand horen zeggen: "Het riet wordt spies", verwijzend naar de grote teleurstelling van de "vriendelijke nietigheid" van iemand die dacht dat hij een grote vriend was. Na het verlies van vriendschap kan dit wantrouwen niet alleen van de persoon komen, maar ook van anderen die ons wantrouwen. *"Het hart is gezuiverd, het is geordend, het is gereinigd. Waarvan? Van de leugens die het bevuilen, van de dubbele hypocrisie; we hebben ze allemaal, allemaal. Dit zijn ziektes die het hart verwonden, die het leven vertroebelen, die het vertroebelen. Wij moeten gereinigd worden van onze valse garanties die het geloof in God laten negotiëren met de dingen die gebeuren, met de handigheden van het ogenblik."* Paus Franciscus tijdens de mis in Erbil, Irak, 7 maart 2021.

We horen vaak "ik zal je nooit vergeven", "vertrouw niemand", "denk je het slechte in en je zult gelijk hebben" ... Met het evangelie in de hand - wetende dat het een permanente oproep tot trouw is, omdat Jezus, de Meester de Heer, iedereen vergaf, vertrouwde en geen negatieve gevoelens had jegens wie dan ook - kunnen wij wantrouwen en achterdocht niet aanvaarden als de levensnorm, maar het is begrijpelijk omdat wij mensen en geen robots zijn die geprogrammeerd zijn voor een bepaald gedrag.

Veel mensen komen, voorbij in ons leven, sommigen blijven, sommigen passeren gewoon. Afhankelijk van waar we ons bevinden en waar we wonen, zien we elke dag verschillende menselijke realiteiten, en sommige daarvan vragen onze aandacht vanwege ons werk of het samenleven in een gemeenschappelijke plaats of buurt, en andere realiteiten vallen buiten ons meest nabije dagelijkse leven.

De zones van conflict of goede verstandhouding variëren naar gelang onze psychologie, onze cultuur, onze leeftijd... Ieder van ons heeft een eigenheid verschillend van die van anderen en daardoor ook andere manieren om

moeilijkheden in het samenleven, in de familie- of gemeenschapsliefde, in het gemeenschappelijk werk of in de vriendschaps-relaties op te lossen of te overwinnen.

Als ons leven in conflict komt met een of meer mensen, moet het atelier van ons hart veel respect en verantwoordelijkheid opbrengen, om onszelf op de juiste plaats te situeren waar we moeten zijn: met aandacht voor dialoog, met begrip voor de redenen van de anderen, zonder anderen te veroordelen. Het is beter relaties te repareren dan ze weg te gooien. En als we de deuren (van ons hart) op slot doen, zou het wel eens kunnen dat we onszelf van binnenuit opsluiten, terwijl de sleutel zich aan de buitenkant bevindt.

Want:

als we geloven dat een vriendschap nooit verbroken zal worden, en toch gebeurt het,

als we boven iedereen staan,

als we denken dat we beter zijn dan anderen,

als in het leven mislukkingen zwaarder wegen dan triomfen,

als we onszelf zien als de vijand van onszelf,

als het ons kwetst dat er mensen zijn die zich niet zo inzetten als wij,

als we niet volwassen genoeg zijn om nederlagen te accepteren,

laten we dan het gereedschap van de nederigheid grijpen, laten we naar de verlaten en gewonde Jezus kijken.

Paus Franciscus zei tijdens de Chaldeeuwse ritusmis in de Sint-Jozefskathedraal in Bagdad op 6 maart 2021: *"Als ik leef zoals Jezus vraagt, wat win ik er dan? Loop ik niet het risico door anderen vertrapt te worden? Is Jezus' voorstel de moeite waard? Of is het een weg naar verliezen? Neen, die levenswijze is geen weg naar verliezen, maar naar echte wijsheid."* En wijsheid is de tweelingzus van de nederigheid.

Als wij ons in situaties bevinden waarin zelfs na vergeven en vergeten, het atelier van ons hart niet in staat is

veranderingen teweeg te brengen in ons persoonlijk leven of in het leven van hen die zich van onze genegenheid, gemeenschap, vriendschap en vertrouwen hebben gedistantieerd, zullen wij, zodra wij hen verwelkomen, ons weer verslagen voelen... Wij kunnen anderen niet veranderen. Het aanvaarden van de situatie vereist een mate van rijpheid die ons in staat stelt vrede met onszelf te hebben.

Wanneer wij onszelf zien als de "verloren kinderen" (les "enfants prodigues") van onze broeders, en wij terugkeren naar de plaats waar wij nooit afscheid hadden mogen nemen toen de ander op ons wachtte, wordt de werkplaats van het hart vrij van oude en nutteloze rommel, ontdaan van de spinnenwebben van vooroordelen, tijd gevend aan de tijd, zonder winnaars of verliezers.

Moge ik de broeder van mijn vijand zijn, met innerlijke vreugde. Niet de vreugde een zuiver geweten te hebben omdat ik het best mogelijke gedaan heb, maar de

vreugde die vrede schenkt aan het hart omdat naastenliefde en liefde herstellen; een vreugde die evenwicht in onze gevoelens te kennen geeft. Een uitdaging, de uitdaging van Jezus die ons oproept om zeventig maal zeven maal te vergeven en even zoveel keer door anderen vergeven te worden.

Aurelio SANZ BAEZA

(Boletín Iesus Caritas, 210)

(Vertaling: Guido DEBONNET. Bedankt !)